

EL DESPERTADOR DE LA VIDA

PERE CARBONELL VIDAL

Primera edició: novembre 2018
Segona edició: setembre 2021

Depòsit legal: AL 2897-2021

ISBN: 978-84-1111-929-0

Impressió i enquadernació: Editorial Círculo Rojo

© Del text: Pere Carbonell Vidal

© Maquetació i disseny: Equipo de Editorial Círculo Rojo

Editorial Círculo Rojo

www.editorialcirculorojo.com

info@editorialcirculorojo.com

Impressió a Espanya - Printed in Spain

El paper utilitzat per a imprimir aquest llibre és 100% lliure de clor i,
per tant, ecològic.

*A mon pare, ma mare, la meua germana i la tia Marga,
que llegiren fidelment, amb ganes i il·lusió, capítol a
capítol, el meu primer esborrany.*

«El coratge no és tenir la força per seguir endavant,
sinó és seguir endavant quan no es té la força».
NAPOLEÓ BONAPARTE.

«La sort no ve sola, un se la cerca. I no hi ha res millor
que tenir la sort d'estar segur que aquesta et cerca».
PERE CARBONELL.

ÍNDEX

III. CAMINS INESCRUTABLES13

1. El Carme Binimelis.....15
2. Dinar a cals pares.....23
3. L'àngel de l'autobús31
4. El gimnàs.....37
5. Són coses que passen.....45
6. Dinar familiar.....53
7. El cercle de lectors61
8. Els deu mil euros67

II. COSTA IMPETUOSA.....75

9. Crits, nirvis i collons.....77
 10. Un principi.....85
 11. Un bon ensurt93
-

12. Una notícia inesperada	99
13. La nit de Cap d'Any	107
14. La presentació d'un impresentable	115
15. Una explicació	123
16. Una nova experiència.....	133
17. Un interminable interrogatori.....	139

I. PRECIPICI INEVITABLE 151

18. Un gran regal	153
19. Hienes conspiradores	159
20. Un moment de desfasament	167
21. Desengany, despreci, decepció, depressió i desesperació...	177

0. UNA ESPURNA D'ESPERANÇA..... 193

22. El despertador de la vida.....	195
------------------------------------	-----

AGRAÏMENTS 201

III. CAMINS INESCRUTABLES

1

EL CARME BINIMELIS

Palma, 12 de setembre de 2014.

Pi pipipipi pipipipiiiiii pi pipi. Clac. Atur el despertador amb un moviment de braç ràpid i decidit. Obr els ulls, mir el despertador: les vuit manco quart. A sobre meu continua girant el ventilador que ha estat en marxa tota la nit. M'aixec del llit i, amb dues passes, m'aprop a l'escriptori on ahir vespre, abans d'anar a dormir, havia deixat prèviament seleccionada la roba que duré avui: una camisa de retxes cel, uns calçons blaus i unes nàutiques de color blau marí.

Ja vestit, surt de la meua cambra molt silenciosament i em dirigesc al bany. Abans, però, he de passar necessàriament pel menjador on, al gran sofà, veig que hi ha uns sostenidors penjant des del raspallament. A terra, unes sabates de tacó, una camiseta Tommy Hilfiger i un cinturó Hugo Boss, llançats des del sofà amb la força que tenen dues persones amb molta pressa per llevar-se la roba. Finalment, al braç dret del sofà, un preservatiu encara humit de la matinada anterior. Està clar que ahir nit hi tornà a haver festa.

Entr al bany, obr el grifó, m'umpl les mans d'aigua freda i em bany la cara amb l'objectiu de despertar-me del tot. Mentre les darreres gotes d'aigua descendeixen del meu rostre en direcció al rentamans, em pos les ulleres redones que he deixat al moblet de devora i em mir al mirall. Aquest jove d'ulls de color mel i cabells arrissats i negres som jo.

Per acabar-me de deixondir, vaig a la cuina, agaf la cafetera i em servesc el cafè que vaig deixar preparat ahir al vespre: dos

terços de cafè, un de llet i una cullerada i mitja de sucre. Abans de partir, torn a la meva habitació de puntetes, no fos cosa despertàs als qui deuen estar tan cansats. Vaig a l'escriptori, agaf el rellotge de cuir que em regalà el padrí i me'l pos. Fic al maletí de pell la llibreta, la ploma estilogràfica i el llibre *El ser i el no-res* de Jean-Paul Sartre.

Ara sí, ja estic llest per partir. Agaf l'ascensor, ja que de bon matí no em fa ganes baixar cinc pisos per les escales. Una vegada abaix, surt al carrer. Fa bon temps, com qualsevol dia de finals d'estiu. El sol fa poc més de mitja hora que ha sortit, aquest però, encara s'amaga darrere dels edificis més alts de la barriada.

Segons he estudiat els dies anteriors, la ruta òptima per arribar al meu destí és baixant en direcció descendent del meu carrer, Joan Crespi, prendre el carrer Caro i allà, a la parada Caro 53, agafar la línia 7 en direcció Son Gotleu. A continuació, baixar a la parada Mancor 90, passar pel carrer paral·lel de la plaça dels Mínims fins a arribar finalment al carrer Barranquilla 48.

Arrib a la parada de l'autobús. Tarda deu minuts a arribar. Arriba. Salut al conductor amb un «Bon dia». No hi ha resposta, només una mirada d'indiferència. La majoria de seients estan ocupats. Pràcticament tothom està amb els ulls aferrats al seu telèfon mòbil i alguns amb els cascos escoltant música emesa des d'aquest. M'assec al primer seient que veig, trec el llibre del maletí i començ a llegir.

Passats vint minuts, puja una senyora major, d'uns vuitanta anys aproximadament, amb un carret d'anar a plaça. Entra bufant, pareix cansada. Mira si hi ha qualche lloc per poder asseure's, però, fins i tot, els seients reservats per a persones majors o embarassades, estan ocupats per nins i adolescents. Va avançant cap al cor del vehicle, però no hi ha ningú que li ofereixi el seu lloc, fins que li dic:

—Senyora, que vol seure?

—Sí, rei, em faries un favor —contesta.

Agaf les meves coses, m'aixec i li cedesc el meu seient.

—Moltes gràcies, nin.

—Res, només faltaria.

De cop i volta, el bus s'atura bruscament. La gent es comença a mirar sense saber què passa, miren a través dels vidres per cercar resposta a la inesperada parada. S'inicia una petita murmuració entre els passatgers, la qual es fa cada vegada més gran. Fins que una veu crida: «¡*Chófer, qué pasa?!*!» Aquest, després d'haver estat cridat, surt del seu lloc i indica:

—Disculpin, però l'autobús ha sofert una avaria. L'han d'abandonar.

Torna al seu seient i obri totes les portes del vehicle.

—¡*Venga, hombre! No me jodas, tío, que voy a llegar tarde al insti* —remuga un.

—Però com que ha sofert una avaria? Jo no puc arribar tard a la feina.

—¡*Que me devuelvan el dinero del ticket!* —reclama un altre.

Basta veure les contestes de la gent per observar que la resposta del conductor no ha estat popular. Els passatgers, però, veient que les seves protestes no tenen cap efecte, s'acaben cansant i surten del bus progressivament. Per assegurar-me que vaig bé de temps, peg una ullada al rellotge: les nou manco quart. No pot ser! No pot ser que el primer dia de feina arribi tard, no puc causar mala impressió la primera jornada. Estreny el maletí i arranc a córrer tan ràpid com les cames em permeten.

Després de vint minuts d'intensa carrera a contrarellotge, descansant només a les aturades dels semàfors, arrib a la meva meta. Allà està, davant els meus ulls, l'IES Carme Binimelis, demacrat, com si fes més d'un segle que ves passar alumnes i professors, només fa quinze anys que està construït. Aquest aspecte decadent és degut al fet que, d'ençà de la seva construcció, només se li ha fet una pintada. El color ocre que tenia en un principi s'ha convertit en una enorme paret descolorida pel sol i descloscada per grans taques d'humitat no intervengudes a temps.

L'institut, de tres plantes, té totes les finestres amb filat. Als laterals de l'edifici, hi ha dos camps de futbol i darrere, un camp de bàsquet. Aquests camps esportius formen el pati, el qual està

separat del carrer per una paret formada de llargues i estretes barres de ferro amb una separació d'uns deu centímetres entre elles. Des de la meua posició al carrer es poden sentir els ansiosos crits de persones atrapades entre la infància i la joventut en retrobar-se amb les seves amistats després de tres llargs mesos d'estiu. A mesura que m'atrac a l'entrada principal, es percep una aguda olor a joventut.

Intent recuperar l'alè. Mir el rellotge: les nou i cinc. Ja arrib cinc minuts tard. Em torc amb la mà les gotes de suor que em regalimen a gran velocitat pel meu front. Però, m'adon que la correguda no ha estat de franc. No només és el front que tenc banyat, sinó el cos sencer. Em mir la camisa i veig quatre taques de suor: dues petites als mugrons i dues més grans a les aixelles. Intent calmar la creixent vergonya que s'apodera exponencialment del meu fetge. Entr per la porta principal. A pocs metres m'espera el director del centre, Albert Fontiroig, un home d'uns cinquanta anys, alt, corpulent, d'ulls cels i amb els cabells rossos i fins, pentinats meticulosament cap endarrere amb grans quantitats de gomina. Va vestit amb un polo rosa ficat dins els calçons de pinça subjectats per un ample cinturó i amb unes sabates de punta. Al coll, llueix una fina i fràgil cadeneta d'or.

—Bon dia, Marc —em saluda.

—Bon dia, senyor Fontiroig —el corresponc.

—Què? Entrenant de bon matí? Per cert, ja et vaig dir la setmana passada que no em tractassis de vostè, que no som tan vell —diu amb un petit to d'humor.

—Disculpa'm, però és que... —intent excusar-me.

—Com ja et vaig dir, substituiràs a na Caterina Bennàssar, professora d'Ètica i Filosofia de segon i quart d'ESO, que està de baixa per maternitat durant els dos pròxims mesos. Seràs el tutor provisional del seu grup de 2n ESO, una classe un poc difícil. Ja sé que acabes de sortir del forn i que mai t'has enfrontat a una classe, però ja veuràs com no és tan complicat. L'aula està al segon pis, creuant el passadís, al fons a l'esquerra —m'informa.

—Gràcies.

—Au, venga, que ja arribes deu minuts tard —em recorda.

Apret el pas per no arribar ni un segon més tard. Ja no hi ha ni una ànima pels corredors, només es perceben algunes veus provinents de l'interior de les aules. Alumnes nirviosos i mestres que intenten imposar silenci per poder començar la seva classe. Arrib a la que serà la meua aula durant els dos mesos vinents. Darrere la porta es senten els crits d'alumnes excitats perquè el seu mestre no ha vingut. Agaf aire i obr la porta.

M'envaïx una intensa olor d'adolescent en ple desenvolupament. Milers d'hormones revolucionades, escapades dels cossos dels seus amos volen lliures per l'aire de l'aula. Es fa un silenci sepulcral. M'atrac a la taula del professor i deix el maletí damunt d'aquesta. Una seixantena d'ulls, de més de quinze nacionalitats diferents, m'observen minuciosament tots els meus moviments.

—Bon dia. El meu nom és Marc Llull i seré el seu professor d'Introducció a la Filosofia durant els pròxims dos mesos —em present.

Una veu provinent de la quarta fila m'interromp:

—*Pero, ¿tu no eres profe de Educación Física?*

Aquesta intervenció desperta algunes rialles. Em mir la camisa. Les petites taques de suor dels mugrons, s'han unit formant una gran clapa humida degut a la meua constant transpiració. De cop i volta, començ a tenir molta calor.

—Saben on és el comandament de l'aire condicionat? —de-man.

—*¿Qué aire acondicionado? Ya nos gustaría* —respon un alumne de la tercera fila.

A la paret on hi ha la pissarra hi ha dos ventiladors ancorats al sostil. Agaf una cadira per arribar a l'interruptor i l'apret. No funciona. Faig el mateix amb l'altre. Tampoc funciona. Finalment, m'he de conformar en obrir les finestres de l'aula. Cada acció que faig és comentada per petites murmuracions de diferents parelles d'estudiants unides pels pupitres. Torn a la meua taula i començ a passar llista:

—Azikiwe.

—*¡Sí, capitán!*

—Chen.

—*Presente.*

—Dalayrube.

Mitja classe esclata a riure.

—*Se pronuncia «Daleiruba»* —intervé la portadora del llinatge.

Després de passar llista a trenta-dos llinatges, cadascú més exòtic, encenc l'ordinador i el projector, il·lustrant la presentació de diapositives preparada ahir horabaixa. La primera imatge és Sòcrates.

—Sòcrates, el pare de la Filosofia. «Només sé que no sé res». Heu sentit mai aquesta frase? —pregunt.

—*Este tío era tonto, pues* —contesta un alumne.

—*Igual que tú* —li respon un altre.

—Per favor, silenci. Continuem: Plató.

—*¿Ese no es el maricón?* —pregunta un.

—Per xerrar aixecau la mà, per favor.

Aixeca la mà.

—*¿Ese no era maricón?* —insisteix.

—Bé, es diu que era bisexual, encara que tenia preferència pels homes —explic.

—*Vamos, que le gustaba comer pollas de dos en dos* —contesta un altre bruscament.

—Aquest vocabulari, per favor.

Una estudiant de la segona fila menja xiclet descaradament.

—Per favor, senyoreta, tiri el xiclet a la paperera.

—*¿Qué chicle? ¿Qué hablas?* —diu mentre se l'empassa.

—El qui s'està enviant ara mateix. No sé si ho sap però aquesta goma que s'acaba d'enviar se li aferrarà directament als budells provocant-li un fort dolor abdominal degut a l'obstrucció del trànsit intestinal —la inform.

—*¿Qué me dice este ahora?* —demana al company de devora.

—*Que por culpa del chicle no irás a cagar* —li respon.